

РЕШЕНИЕ

№ 872

гр. София, 09.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 29.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **10670** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.2а б.“А“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „ДЖИ ТИ РЕНТ“ ЕООД, ЕИК 20556788,седалище и адрес на управление: [населено място], [улица],чрез адв.П.-САК с посочен съдебен адрес: [населено място], [жк],[жилищен адрес]партер,офис 1,тел.:087627344 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-005087 от 03.10.2023г. на полицейски инспектор И. Й., отдел „Пътна полиция“, СДВР с която по отношение на ОТП ЛИЗИНГ ЕООД,Е. е приложена мярка – „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“ на лек автомобил „Пежо 2008“рег. [рег.номер на МПС] .

Твърди се незаконосъобразност поради неспазване изискуемата от закона форма,поради липса на посочване фактическите основание за издаване на акта,не е описано в достатъчна степен нарушението,не му е дадена и правна квалификация,не е посочено точно мястото на извършване на нарушението.На следващо място – не е посочен момента от който започва да действа заповедта,което създава неяснота и относно крайния момент.

Успоредно с това се твърди,че е налице и материална незаконосъобразност на акта,тъй като тя по никакъв начин не способства постигане законовата цел по чл.171 т.2а б.“а“ от ЗДвП-осигуряване безопасността на движение по пътищата и преустановяване на административните нарушения.

Твърди се още, че дружеството е отдало за временно ползване и под наем автомобила на М. А., който го е предоставил на трето лице в нарушение на чл.6 от договора за наем от 14.09.2023г. В този смисъл дружеството не е знаело, че автомобила е управляван от правоспособно лице, като в заповедта изобщо не са коментирани обстоятелствата относно отдаването на автомобила под краткосрочен наем. Като следствие – нарушен е принципът на съразмерност по чл.6 АПК. Заповедта не отговаря и на визираните в чл.22 от ЗАНН цели за налагане на ПАМ, както и на тези по ЗДвП.

В заключение и предвид факта, че дружеството не е било уведомено за започване на производството се претендира допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, като преди постановяване заповедта не са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая. Това е довело до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на акта, нарушено е и правото на защита на дружеството.

Претендира се и нищожност на акта, поради липса на компетентност на издалият го орган.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, засегнато от действието на акта в хипотеза на чл.147 АПК/ лизингополучател и ползвател на процесното МПС по силата на договор за финансов лизинг от 17.01.2023г. сключен с лизингодателя „ОТП ЛИЗЕНГ“ЕООД/, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.2а б. „А“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

За да издаде процесно оспорваната Заповед, – полицейски инспектор И. Й., отдел „Пътна полиция“, СДВР е установила, че жалбоподателят е Ползвател на лект автомобил „ПЕЖО 2008“рег. [рег.номер на МПС] , като на 17.09.2023г. около 02:15ч. на автомагистрала А1 посока на движение – [населено място], е управляван от LARII CATALIN, [дата на раждане] в М., без да притежава СУМПС/неправоспособен водач/, за което му е съставен и АУАН № 1047219/17.09.2023г.

Поради което е и наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка по чл. 171 т.2а б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от шест месеца.

На тази база, съдът съобрази:

По силата на чл.171 т.2а б. „а“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Нормата е императивна, като не предоставя на компетентния орган право на преценка, а последният действа изцяло в условията на обвързана компетентност. При реализиране на фактите и

обстоятелствата, представляващи основание за прилагане на мярката, същият орган е длъжен да издаде акт, с който да приложи предвидената в ЗДвП - ПАМ. Единствено продължителността на срока на мярката се определя от органа в условията на оперативна самостоятелност в рамките на предвидените граници от шест месеца до една година.

Съгласно чл.102 ал.1 т.1 от същия закон на водача, собственика или упълномощения ползвател на моторно пътно превозно средство се забранява да предоставя моторното превозно средство на водач, който е с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, или на лице, което не е правоспособен водач или не притежава съответното свидетелство за управление, валидно за категорията, към която се отнася моторното превозно средство.

Доколкото настоящият спор разглежда наличието на предпоставки за законосъобразност на ПАМ съотносими към основанието по чл. чл.171 т.2а б. „а“ от ЗДвП, то ирелевантно за преценката за законосъобразност на процесният ПАМ е дали МПС-то всъщност е предоставено на неправоспособният водач от страна на собственика, ползвателя или от трето лице на което собственика или ползвателя го е предоставил на съответното правно основание.

За да бъде съставомерно приложена процесната ПАМ следва да са налице следните обстоятелства, а именно: собственик - какъвто се явява жалбоподателя, чието превозно средство - каквато собственост е процесният автомобил е управлявано от лице, неправоспособен водач - какъвто е LARII CATALIN, управлявал автомобила на 17.09.2023г. около 02:15ч.

От своя страна нормата на чл.102 т.1 от закона въвежда императивно забрана чл.102 ал.1 т.1 насочена към водача, собственика или упълномощения ползвател на моторно пътно превозно средство да го предоставя на водач, който е с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, или на лице, което не е правоспособен водач или не притежава съответното свидетелство за управление, валидно за категорията, към която се отнася моторното превозно средство.

Цитираната разпоредба на чл. 171 т.2а б. „а“ от ЗДвП цели осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, т.е. обжалваната ПАМ има превантивен и преустановителен характер. Същата е израз на държавно-властнически правомощия, предпоставка за възникването на които е липсата на дължимият контрол и отговорност от страна на собственика на МПС. И доколкото движението с МПС може да бъде източник на опасност за останалите участници в движението, закона предвижда редица изисквания представляващи гаранция за законосъобразното развитие на отношенията в областта на движението по пътищата – от реда и условията за придобиване на СУМПС, през реда и условията за регистрация и въвеждане в движение на МПС до изискванията за контрол и отговорност както на водачите, така и на собствениците на МПС спрямо определи обстоятелства, потенциален източник на опасност.

Важен момент, който съдът следва да подчертае е, че до настъпване на конкретната хипотеза не се стига въпреки или против волята на собственика или ползвателя на автомобила, а като следствие от действия и бездействия от негова страна, чрез които е допуснато това да се случи. Следва да се допълни, в настоящият казус не е налице противозаконно отнемане на МПС-то от страна на въпросното трето лице, същото го е

управлявало в условията на допустителство /различно от правният му смисъл в областта на административното наказване/, който сам твърди, че го е предоставил с ясно съзнание и на валидно правно основание на физическото лице М. А.. В тази връзка независимо, че управлението на автомобила е предоставено не от жалбоподателя, а от страна на М. А., то именно дружеството ползвател на въпросното МПС е допуснал настъпване на посоченото обстоятелство.

Върховния административен съд е имал възможността да посочи, в напълно аналогична хипотеза, че „Субективното отношение на собственика на превозното средство не е елемент от фактическия състав.“/ Решение № 9667 от 24.06.2019 г. на ВАС по адм. д. № 12939/2018 г., /

Пак от практиката на ВАС по аналогични от фактическа страна производства, следва, че „В тази хипотеза законът предвижда налагане на ПАМ спрямо собственика на моторното превозно средство, като няма изискване нарушението да е извършено от него или собственикът да е знаел, че лицето, управляващо автомобила му, е лишено от права. Отношенията между касатора – от една страна, и останалите две лица – от друга, могат да бъдат уредени на плоскостта на гражданското право, но не могат да изключат прилагането на административната мярка, щом са налице предпоставките за това. /виж Решение № 2235 от 15.02.2019 г. на ВАС по адм. д. № 10387/2018г./.

Като допълнение към тази част и във връзка с възражението на непропорционалност на заповедта, следва да се посочи:

Настъпването на вреди от изпълнение на мярката, представляващо неблагоприятно засягане отвъд законовата цел не е нито сигурно, нито много вероятно, а само предполагаемо. Освен това по своята значимост и естество посочените от жалбоподателя вреди са непротивопоставими за охраняемият с предварителното изпълнение на мярката интерес.

В подкрепа на всеки от тези изводи, съдът счита за необходимо да изложи:

На първо място – описаните вреди не биха настъпили пряко от административният акт, респ. неговото предварително изпълнение а от договорните отношения на дружеството с трето лице, предмет на които е спреният от движение автомобил. Т.е. вредите не настъпват нито от самият административен акт, нито от предварителното му изпълнение, а от други - договорни, частно-правни отношения.

На второ място съдът приема, че настъпването на вредите не е сигурно, нито много вероятно защото за да се стигне до прекратяване на договора за наем следва да е налице първо воля от двете страни, второ – волеизвяление, и едва на трето място – да се прецени коя страна е изправна, така, че да може да се позове на правото си прекратяване на договора без да носи съответната отговорност и едва ако наемодателят се окаже в неигодно положение, би могло да се приеме, че за него биха настъпили вреди. Т.е. налице са четири отделни, предшествващи настъпването на вреди, обстоятелства, които правят извода за вероятност на претендираните вреди - повече от хипотетичен.

На трето място – евентуалната възможност за пропускане на ползи под формата на наемни вноски или използване на веща не представлява нито значителна, нито трудно-поправима вреда, първо защото тя е лесно поправима по гражданско правен път/наемните отношения са на договорна плоскост/, нито същата е значителна по степен обосноваваща отмяна на заповедта.

С оглед изложеното не може да се приеме, че процесната мярка е непропорционална на преследвана цел.

Извън това и с оглед предмета на съдебна проверка, следва да се добави:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Видно от Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Налице е и Заповед № 513з-8641/28.11.2019г. по силата на която И. А. е преназначена от длъжност „полицейски инспектор IV степен в „полицейски инспектор“ III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, поради което е несъмнено и, че лицето издало процесната ЗППАМ е заемало изискуема за постановяване на заповедта, длъжност

Оспорената по делото заповед е издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция", поради което е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административни мерки.

Процесната Заповед е издадена в съответствие с изискването за форма и съдържание като съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ. При постановяването и не са допуснати нарушения на административно-производствените правила дефинирани в специалния закон и в АПК.

Относно възражението във връзка с неуведомяване дружеството за началото на производството, следва да се посочи, че процесното производство е незабавно по своя характер. Заповедта се съставя на момента и се придружава от фактически действия по недопускане участие на водача или МПС в движението, като тяхното правно основание следва от нормата на чл. 172 ал.2 ЗДвП. По силата на ал.4 на посочената разпоредба свидетелството за регистрация на моторното превозно средство се иземва със съставянето на акта за установяване на административното нарушение на лицето, управлявало моторното превозно средство, а в случаите на чл. 171, т. 2а се иземват и табелите с регистрационен номер.

Съществено нарушение на процесуалните правила е това нарушение, чието недопускане би довело до постановяване на акт с различно съдържание. Видно от данните по делото, уведомяване дружеството не би довело до различен акт, още повече – уведомяване на дружеството в 2:15 е обективно невъзможно. В допълнение – автомобила не е шофиран от представител на дружеството, а трето лице, в която хипотеза своевременното му уведомяване е и обективно невъзможно. Като обобщение – дори да се приеме, че е налице процесуално нарушение, то не е съществено и не влияе върху законосъобразността на акта. Като контратеза - специфичната цел на производството – незабава реакция и недопускане до участие в движението на автомобил или водач за който са налице обстоятелства, източник на опасност на сигурността по пътищата, съчетана с незабавната регламентация за прилагане на мярката, обосновават извода, че уведомяване на субект, различен от конкретният водач, към момента на прилагане на мярката не представлява съществено процесуално нарушение.

Що се касае до факта, че в самата заповед е посочено, че мярката се налага и на основание чл.22 от ЗАНН, то непосредствено преди посоченият текст в заповедта е описано, че са налице предпоставките на чл.171 т.2а б.“А“ от ЗДвП, като именно мярка по този текст е приложена спрямо лицето и в разпоредителната част на акта.

Следва ясно да се посочи, че заповедите по ЗДвП не се прилагат на основание ЗАНН, а на основание – разпоредбите на самият закон за движение по пътищата. Погрешно посочената норма на ЗАНН обаче не може да затрудни защитата на жалбоподателя, доколкото в заповедта многократно е посочен текста на чл. 171 т.2а б.“А“ от ЗДвП, както относно норма регулиращата материално-правните предпоставки за прилагане на заповедта, така и като основание на самата заповед.

Следва да се приеме, че е допуснатата грешка от страна на АО, която грешка обаче не може да се квалифицира като порок на акта, водещ до неговата унищожаемост, тъй като извън нея акта съдържа ясно посочени правни основания и описани фактически съображения съответстващи на именно приложеният законов текст. В този смисъл за жалбоподателя не е налице неяснота нито относно правните, нито относно фактическите основания за постановяване на процесната заповед.

В заключение – процесната заповед е издадена от компетентен орган, в съответствие с изискванията за форма и съдържание при ясно изложение на фактите по случая и приложената правна норма, при спазване процесуалните правила и съответствие с материалния закон. При постановяването и не се установява превратно упражняване на власт, доколкото правният инструмент е насочен и поражда последиците за които е регламентиран.

С оглед всичко гореизложено, процесната Заповед се явява законосъобразна, като оспорването срещу нея следва да се отхвърли.

Поради това и на основание чл.172 ал.2, предл.пето от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ДЖИ ТИ РЕНТ“ ЕООД, ЕИК 20556788, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-005087 от 03.10.2023г. на полицейски инспектор И. Й., отдел „Пътна полиция“, СДВР.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: